

Llei de «calidad»: nova llei, vells temps

Tres preguntes per a la nova llei

Seguim amb l'etern debat a l'entorn de l'educació i, darrerament, molt més virulent per l'aparició i implantació de la «Ley de Calidad». El títol, manllevat de Perspectiva Escolar, ha semblat adient ja que la nova llei té un cert regust de temps passats. Dediquem l'editorial a presentar el tema a partir de tres interrogants que intentarem de respondre: calia, veritablement, fer una nova llei? Entenem tots el mateix per «calidad»? L'aplicació de la llei no obrirà de nou la confrontació entre sectors de la comunitat educativa?

La LOGSE, fruit d'un ampli acord dels sectors educatius que no cal oblidar, té aspectes a millorar, tant a nivell tècnic com d'aplicació i que, una revisió després d'anys d'experimentació i d'aplicació era bo de posar damunt la taula per a millorar-la. Una veritable oportunitat per avançar en el camp educatiu (avaluant, diagnosticant, disposant elements de millora i fixant pautes d'actuació). És que no serveix de res el que hem fet fins ara? És que hem de començar de nou?

Ara «toca» parlar de «calidad». Llegint la llei amb deteniment –activitat molt aconsellable– la «calidad» queda reduïda a l'assoliment d'uns estàndars (que no se sap ben bé qui els fixa) i al resultat d'exercicis numèrics i estadístics que parlaran de la

bondat del sistema adoptat. Una «calidad» unificada que valida el treball pedagògic en relació a uns models, sense fer-ne una anàlisi que ajudi a emetre judicis de valor sobre la significació del treball pedagògic o que comporti un compromís d'actuació i, si s'escau, de modificació. Lluny de poder arribar al desitjable i necessari consens educatiu, ens veiem abocats a eternes dis-

cussions, malfiances i classificacions dualistes desdibuixant l'objectiu i intenció última del nostre treball: una educació per a tothom.

Nosaltres, col·lectiu de l'Escola Pia, hem de seguir treballant com fins ara, amb aquest ànim de revisió i de millora constant, amb la intenció de travar un projecte compartit i la voluntat d'oferir elements que ens permetin d'atendre cadascú en la seva individualitat essent fidels al compromís que com a educadors tenim i que recull el Manifest de l'Escola Pia.

- 2** La llei és innecessària i anacrònica **4** Recepta per a començar l'any nou. Llibres per entrar amb bon peu al 2003 **5** Llei de qualitat i qualitat de la llei. EP Nostra Senyora. EP Mataró. EP Terrassa. EP Sarrià.
13 Manifest de l'Escola Pia **14** Actualitat **16** Una paraula que insinuï modernitat i progrés: Zum-zum

La llei és innecessària i anacrònica

Parlem amb Carme-Laura Gil

Carme-Laura Gil i Miró va néixer el 1935 a Benissanet (Ribera d'Ebre). És llicenciada en Filologia Clàssica i Pedagogia; catedràtica de llatí d'ensenyament secundari i professora d'Universitat. Durant el període 1981-1994, exerceix successivament els càrrecs de directora general de batxillerat, de professorat i centres i de planificació escolar de la Generalitat de Catalunya. En els anys 1994-1996, dissenya i executa, com a comissària responsable, el Projecte de Museu d'Història de Catalunya. Des del dia 30 de novembre de 1999, és consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Què hem d'entendre realment per «calidad»?

Malgrat la complexitat i diversitat dels conceptes relatius a l'educació i la qualitat podríem trobar un acord força estès en entendre que una bona educació ha de comportar: una bona formació personal. Allò que clàssicament hem anomenat com aprendre a llegir i escriure, és a dir, a dominar el llenguatge, les capacitats de comprendre i d'expressar-se; comptar; entendre el món, físicament i social. Tot això, en un sentit ampli i complet, constitueix el nucli fonamental dels aprenentatges escolars i per tant també, allò que en definirà la seva qualitat. Una bona formació social. Conjuntament amb tot l'anterior s'han de desplegar tot un seguit de valors i de maneres de comportar-se que facin possible el saber viure amb els altres: respectar, tolerar, dialogar, gestionar conflictes de manera no violenta, ajudar..., aquest segons aspecte és imprescindible per poder garantir realment una educació de qualitat. Però a més dels assoliments individuals que descriuen una bona educació, la dimensió social d'aquesta comporta que en l'educació no hi pugui haver exclosos. Sigui quin sigui el punt de partida dels nens i nenes, les seves condicions personals i d'ambient social, fins i tot les possibles deficiències físiques o psíquiques, tots són educables i poden arribar a aconseguir el

màxim possible de les seves capacitats personals. Mai no podrà haver-hi qualitat en una educació que deixi uns quants nois i noies aparcats a la cuneta. En el programa 2000-2004 que el Departament d'Ensenyament va fer públic a l'inici d'aquesta legislatura, hi ha tot un seguit d'accions que responen a aquesta voluntat d'assolir la qualitat fonamentada en aquests paràmetres. En especial, l'atenció en l'assoliment de les competències bàsiques per part de tot l'alumnat. La Conferència Nacional d'Educació també ha formulat tot una sèrie de consideracions en diferents camps de l'educació per a millorar-ne la qualitat. En ambdós casos es pot comprovar que, contràriament al que és la tendència en la llei estatal acabada de publicar, la qualitat no és una qüestió que es prescriu autoritàriament des de dalt sinó que descansa en l'autonomia i la llibertat de decisió dels diferents estaments que són protagonistes de l'educació: el país, els centres, el professorat, els pares i mares, l'alumnat. La qualitat no pot reposar, com fa la nova llei, en la desqualificació generalitzada de la joventut per la seva manca d'esforç, ni pot pretendre resoldre les dificultats amb el retorn al passat: més exàmens, més repeticions de cursos, més continguts en els programes, més assignatures, més disciplina i mà dura, més inspecció i control.

Quins aspectes de la llei destacaria com a positius?

No en destacaria cap perquè al capdavall encara contribuiria a suavitzar l'aspecte d'una llei que està molt mal plantejada, tant des del punt de vista de la concepció del que és la qualitat educativa, com del respecte a les competències de Catalunya. Mirada des de l'òptica del que la Constitució atorga a l'Estat, la llei és innecessària perquè no desplega res substancial en relació a l'exercici al dret de l'educació, ni canvia els títols acadèmics o professionals ni els continguts mínims per obtenir-los. Fins i tot, l'aspecte de l'atribució de fons públics al segon cicle de l'educació infantil dels centres privats és un aspecte que no necessitava la llei i que podia haver-se resolt perfectament des de Catalunya mateix, amb un bon finançament autonòmic com ja han fet el País Basc i Navarra.

Se'ns torna a convidar o a obligar a fer innovació pedagògica en la clandestinitat?

Participo de la inquietud que planteja el futur immediat. De ben segur que la tensió, sempre en alguna mesura existent, entre els imperatius legals i el que hom considera, en un moment i lloc determinats, una bona atenció educativa a l'alumnat augmentarà considerablement. Però, com sempre també, aquí a Catalunya sabrem trobar les esclatxes en la nova forma legal per obtenir una bona educació, sense necessitat, espero, de passar a la clandestinitat.

En quina situació es troba en aquest moment? Quines vies de negociació té sobre la taula el Govern?

La llei va ser aprovada al Congrés de Diputats el mes de desembre, es va publicar i ja està oficialment en vigor tot i que, com preveu la mateixa llei, és necessari que l'Estat faci un calendari d'aplicació. En aquests moments estem a l'espera d'aquest calendari que ha de programar el desplegament de la llei. Quan el tinguem veurem quines possibi-

litats dona de participar-hi. Els canvis que es produeixin com a conseqüència de la llei no seran, doncs, immediats perquè han de passar prèviament per un desenvolupament de normes de rang inferior que porten el seu temps. Que no s'inquieti, doncs, el professorat perquè les modificacions, quan s'hagin de produir, seran anunciades amb temps. D'altra banda els puc assegurar que aquí a Catalunya intentarem que ens afectin el menys possible.

Una llei ha de ser justa i objectiva. Com és que aquesta no la vivim així? Podem pensar que no ho és?

No sé si és injusta en termes absoluts però és una llei que no respecta la distribució de competències entre l'Estat i les Autonomies. Per això, farem un recurs davant del Tribunal Constitucional. La major part d'articles d'aquesta llei toquen aspectes que no són de la competència de l'Estat. En un altre ordre de coses també podríem dir que té aspectes d'injustícia respecte a l'alumnat, en intentar classificar-lo en categories acadèmiques i en considerar la seva manca d'esforç com a única responsable dels resultats educatius. És difícil pronunciar-se sobre l'objectivitat però és prou clar que les propostes i les solucions que promou la llei per millorar la qualitat educativa van en direcció contrària a la que de fa temps se segueixen en tot el món i que de fa temps, també, estem treballant aquí a Catalunya. Si més no, és una llei anacrònica.

Proposar més coneixements conceptuals, més selecció d'alumnat, menys opcionalitat... es pot entendre-ho com una voluntat de frenar el progrés?

Efectivament és com dieu i com acabo de dir: és una llei anacrònica. L'única anàlisi de la realitat que els promotors de la llei ens han repetit constantment en els treballs previs a la seva elaboració ha consistit en dir: la selecció de l'alumnat, l'estudi acumulat de coneixements conceptuals, etc. havia existit en el seu temps i l'ensenyament no tenia els pro-

blesmes que té ara; tornem al que teníem i ens evitarem els problemes actuals.

Com fer que l'escola catalana pugui mantenir la tradició d'innovació pedagògica que la caracteritza?

Molt senzill i difícil alhora. N'hi ha prou amb què, sota la capa de la nova estructura formal de la llei, continuï essent 'escola' i 'catalana'. Escola en el sentit de procurar una bona educació en els termes que descrivia en contestar-vos la primera pregunta: que ensenyi a fer servir plenament el llenguatge, a comptar, a conèixer el món i a ser bons ciutadans. Catalana en el sentit de tenir clarament com a objectiu que aquesta ciutadania té uns components de llengua i cultura que la identifiquen i que, per aconseguir aquest objectiu, es nodreixi del saber fer dels professionals del país que troba el seu fonament en la bona tradició educativa catalana.

Ens pot avançar com quedaran els programes de garantia social? Podem pensar en uns programes assumits íntegrament pel Departament?

Els nous programes que la llei preveu com a final de l'ensenyament secundari obligatori per a una part de l'alumnat i que són una alternativa als fins ara anomenats 'de garantia social' són els 'd'iniciació professional'. Aquests programes s'inicien als 15 anys. La proposta inicial de la llei els presentava com una via marginal de recollida de l'alumnat rebutjat de la via ordinària de l'Ensenyament Secundari Obligatori. A aquesta primitiva proposta, ens hi vam oposar fortament des d'aquí a Catalunya pel fet que no volíem admetre que un alumne als 15 anys fos ja separat de l'ensenyament obligatori, negant-li tota possibilitat d'assolir els seus objectius. Finalment han quedat incorporats a l'ensenyament secundari obligatori com una modalitat o opció especial per a l'alumnat que no vol seguir cap dels itineraris que pro-

posa la llei. Incorporen els continguts fonamentals de la formació bàsica a més de continguts específicament professionalitzadors. Porten a l'obtenció del títol de Graduat i de les qualificacions professionals que pertoquin. Duren dos anys. Aquests programes, en quedar inclosos dins de l'ensenyament secundari obligatori, són part de la formació bàsica gratuïta i, per tant, poden ser concertats.

Quina pregunta no li he fet i que voldria contestar?

No m'heu preguntat res sobre la revàlida ni sobre les proves generals de diagnòstic que hi ha en la llei i voldria alertar sobre l'amenaça que això representa. Per començar, la revàlida representa un menyspreu al professorat pel fet de tornar a examinar, per donar el títol, a l'alumnat ja avaluat amb la mateixa finalitat i continguts. Però, a més, tant la revàlida com les proves generals de diagnòstic seran l'element més fortament uniformitzador de l'educació a Espanya. El fet que al final de l'educació primària, de l'educació secundària obligatòria i del batxillerat es passin unes proves, el contingut de les quals l'Estat té la intenció d'elaborar per a tot el territori, buida fortament competències de la Generalitat, dels centres docents i del professorat. A totes les aules de l'Estat s'actuarà segons quines siguin les preguntes que arribin de Madrid en un sobre tancat i lacrat.

Finalment, i no respon a cap manca de pregunta concreta, voldria expressar la meva consideració cap a l'Escola Pia de Catalunya pel fet d'haver estat, durant tants anys, un element ferm i consolidat d'aquesta tradició pedagògica catalana de què parlàvem abans, i transmetre-us la meua confiança en què continuareu mantenint aquest caràcter contra les embranzides de les disposicions legals foranes, per poder seguir a Catalunya en la vostra tasca de sòlida formació humana.

Moltes gràcies!

Recepta per a començar l'any nou

Un recull de bones idees

- 1- Prendre un compromís concret de servei
- 2- Posar en el recipient de la vida de cada dia:
  - a. Una tassa d'escolta atenta
  - b. Dues cullerades de comprensió
  - c. Mitja lliura de benevolença
  - d. Una tassa de perdó
  - e. Un bol de generositat
- f. Un got de joia
- g. Un paquet de paciència
- h. Dos pessics de bon humor
- 3- Remullar-ho amb propòsits fermes
- 4- Barrejar-ho tot i posar-ho en el motlle del cor
- 5- Coure-ho al foc lent de l'Esperit
- 6- Recobrir-ho amb tendresa i guarnir-lo amb delicadesa.

Llibres per entrar amb bon peu al 2003

Lectures per al gaudi i l'aprenentatge

SOBREVIURE A LA CONTEMPORANÈITAT

Lluís Roda
Editorial Cruïlla
Premi Joan Maragall 2001

És un assaig inconformista que s'encara sense complexos als principals tòtems i tabús de la societat contemporània.

Un exercici de responsabilitat cívica amb l'objectiu de suggerir i fer-nos repensar.

LA HISTÒRIA MÉS BELLA DELS ANIMALS

Pascal Picq · Jean-Pierre Digard · Boris Cyrulnik · Karine Lou Matignon
A l'abast Edicions 62

A mig camí entre les ciències naturals i humanes. I és que la història dels ani-

mals també és la nostra Història. Com van aparèixer? Com van evolucionar? Sabem què pensen? Són alguns dels interrogants que ens reposen els autors de manera planera i suggerent.

LA NOIA DE BLAU

EDICIONS 62, S.A.
Col·lecció: EL BALANCI

El segle XVII, a Holanda, el famós pintor Johannes Vermeer va pintar un quadre de la seva filla Magdalena en el qual intentava copsar per a l'eternitat la inquietud i passió interior d'aquesta. La noia de blau és la història d'aquest quadre i la vida dels vuit propietaris que l'adquireixen al llarg del temps.

Llei de qualitat i qualitat de la llei

Tanta tinta i tan poca voluntat?

«LEY ORGÁNICA DE CALIDAD DE LA EDUCACIÓN»: OMBRES I LLUMS

Lluís Busquets i Grabulosa
EP Nostra Senyora

«Papers» em demana una opinió sobre la LOQE aprovada el 31-X-2002. Sóc

dels professors que opino públicament i amb freqüència sobre el sistema educatiu; tinc el privilegi de conèixer l'ensenyament secundari privat i el públic.¹ No m'amago d'haver sol·licitat una contra-reforma de la LOGSE i la demano ja de la LOQE, perquè un educador sempre s'ha d'estar reformant. Tanmateix, ofereixo a la coordinació del butlletí fer de pont perquè hi escrigui el Dr. Jesús Burrell, reconegut catedràtic de llatí, cridat com a expert a les «Cortes» abans d'aprovar-se la Llei. Se'm respon que voldrien algun professor coneixedor de l'àmbit escolari.

Poc inclinat a fer-ho per diverses raons, acabo prenent-me responsablement la feina. Repasso la LOQE a Internet (www.mec.es/leycalidad) i amb el bus-

cador Google em passo tres hores revisant la discussió que ha suscitat (aconsellaria el document «Per una educació de qualitat per a tots»: www.izquierdau-nida.es/Actualidad/docu/2002/manifiestoleydecalidad.htm), que signen IU, PSOE, CCOO, UGET, CEAPA...).

La LOQE té llums i ombres, però la LOGSE tenia més ombres que llums. Dissenyada partint de concepcions psicològiques igualitaristes i pedagogies tècnico-cientificistes donava entenenent que programant objectius, amb un currículum global, radicalment comprensiu (quan la comprehensive school ja estava qüestionada), diversificat i integrador sobre continguts conceptuals, procedimentals i valoratius s'aconseguiria un model d'home cívic, igualitari i solidari. No preveia, és clar, alumnes amb dificultats especials, objectors escolars, ganduls constitucionals, tansmenfotistes inconscients ni espoliadors públics d'oportunitats (als centres públics hi ha alumnes que no «repeteixen» sinó que «quatripiteixen», diuen ells). Es volia convertir l'educació en una tècnica, oblidant la part vital de la relació professor-deixeble. Mentre alguns ens referíem a l'article de Jacques Julliart, L'escola de la tirania («Le Nouvel Observateur», febrer del 1996), que va rebre el prestigiós i europeu premi Mumm, responsables de tot ordre feien oïdes sordes o deien que nosaltres, els crítics, els qui vèiem com baixaven nivells i resultats difícils de maneflejar, havíem de canviar-nos de xip. Ensenyar, ajudar a aprendre, ens agradi o no, és sempre un tipus d'imposició i comporta un acte amb una certa violència, realitzat d'acord amb un pacte democràtic anterior a tres bandes: famílies, professors, administració. Aquest triangle, justament perquè l'estudi no es fa sense esforç ni sense posar-

hi el coll, no resulta cap paradís, encara que així ens ho hagin volgut vendre. Requereix esforç, responsabilitat, exigència, acolliment. El currículum que ha fet un equip de professors no el podrà mai aplicar igualment, fredament, un altre com deixava entendre la LOGSE.

I perquè aquest equilibri entre acolliment i exigència funcioni es requereixen moltes coses: direccions pedagògiques més enllà de la gestió, inspecció més assessora que controladora, reconeixement social de la professió², superació de mediocritats i fal·làcies com les d'«ensenyar aprenent» (que li demanin a un matemàtic si pot ensenyar derivades sense saber-les), consciència de competitivitat europea³ (ordre extern i ordre intern: disciplina)⁴, engrescament i il·lusió per superar el «burnout»... Els Logistes, abans d'admetre els seus errors, ja tenen l'excusa preparada: la LOGSE ha fracassat perquè no es va aplicar bé. Profetitzo sense mèrit: la LOQE tampoc no s'aplicarà com cal perquè no té al costat una llei de finançament.⁵

Però no es tracta de fer profecies fàcils. Se'm deu haver convidat a posicionar-me i, com que l'espai no dóna per més, ho faré sense embuts en allò que trobo important (bandejo el que trobo més fat, com si hi ha d'haver 3 o 4 modalitats de batxillerat). De la LOQE dic **NO** sense embuts a la invasió de competències catalanes en matèria d'ensenyament i a la imposició de matèries i currículums, a la mercantilització escolar, a la selectivitat econòmica, al caràcter voluntari de l'educació infantil, a l'escola-guetto o a cap mena de segregació social, al fet que sols es pugui repetir cada curs una sola vegada (V,29.3), a una direcció política baixada del cel sense preparació ni participació democràtica en la seva elecció (fenomen que, una dia, les escoles privades també s'hauran de fer mirar), a oblidar-se de donar accés a la carrera universitària als millors exponents dels cossos de professors. I de la LOQE dic **SÍ** a la possibilitat de concertar escola infantil de 3 a 6

anys (III,11), al fet que sols es pugui repetir un curs en el cicle primari de 6-12 anys (IV,17), a uns itineraris d'ESO flexibles i oberts (V,26,2), a l'IOE (Informe Orientatiu Escolar) acabat 2n curs als 14 anys (V,26,3), a la no promoció automàtica de curs (V,29), a convertir el 4t en COAPP (Curs d'Orientació Acadèmica i Professional Postobligatòria), a la disposició sobre societat, cultura i religió (a condició de no convertir els centres acadèmics en llocs catequètics), a l'avaluació externa de centres i professors, a la PGB (Prova General de Batxillerat) i, si pogués ser, a

final de l'ESO i tot, és a dir, a exàmens externs –pactats amb la comunitat educativa, nets clars i transparents–, així com al sosteniment de centres amb diner públic.⁶

¹ En contra del que es creu, l'ensenyament secundari del sector públic, a Catalunya, està en regressió en comparació amb el privat si comparem mitjanes del curs 1996-97 (55,4% d'alumnat en el públic, 44,5% en el privat) i 1999-2000 (53,5% en el públic, 46,5% en el privat); la proporció, a Barcelona, és encara més alta. Quant a l'ESO, les dades s'inverteixen.

² Segons «El Periódico» del 19-V-01, Catalunya ocupa el 17è lloc entre les comunitats autònomes hispàniques, només per damunt de Ceuta-Melilla. A Euskadi el sou anual d'un professor d'Institut era de 5.193.748 pts (el d'un mestre de 3.982.682), mentre a Catalunya la proporció era

4.218.380 (3.379.592). Si comparem sou i hores de classe amb el professorat de la privada, les diferències resulten escandaloses.

³ Tothom accepta que una xicota o un xicot no poden fer els cents metres amb 8 segons, per més que s'entrenin, però és molt més difícil d'admetre que mai els farà feliços estudiar sintaxi o matemàtiques.

⁴ Ara, després de l'enquesta IDEA (Instituto de Evaluación y Asesoramiento Educativo), quan amb més de 2.250 professors entrevistats, un 90,5% considera la disciplina com un dels elements més importants d'incidència en la qualitat d'ensenyament i un 78,7% considera que caldria endurir les mesures per als alumnes conflictius perquè no deixen treballar els que volen fer-ho, fins i tot l'Alta Inspección ha admès que, malgrat daurar-li els vestits amb tota mena de currículums, el rei de la LOGSE anava nu. («Cathedra», juny 2002).

⁵ Segons «El País» del 25-V-02, la mitjana de població entre 24 i 65 anys amb almenys educació secundària a Espanya és el quart més baix de tota la OCDE, amb un 35% (només supera Portugal, Turquia i Mèxic); hi ha més d'11 països que superen el 75% (entre els quals Polònia i Txèquia). Això vol dir que cal incrementar la despesa pública en educació (4,7% a Espanya enfront del 5,1% de la UE) perquè repercuteixi en la despesa per alumne (ara representa exactament el 60% de la mitjana de la UE).

⁶ L'article 76, 3, diferencia a) salaris del personal docent; b) salaris del PAS, despeses de manteniment, conservació, reposició i funció directiva no docent; c) antiguitat de personal i la repercussió conseqüent en les quotes de «Seguridad Social»;

pagament de substitucions; exercici de la funció directiva docent; pagament de les obligacions derivades del que estableix l'art. 68 de l'Estatuto de los Trabajadores. I diu «Tales cantidades se recogerán en un fondo general que se distribuirán de forma individualizada entre el personal docente de los Centros concertados, de acuerdo con las circunstancias que concurren en cada profesor y aplicando criterios análogos a los fijados para el profesorado de los Centros públicos». (La negreta és meva)

UNA INACABADA REFLEXIÓ ENTORN LA NOVA LLEI

Carles Cereceda
Escola Pia Mataró

Hem pogut llegir i podrem llegir molt sobre la «Ley de la Calidad» impulsada per l'actual govern. Hi ha informes comparatius amb la LOGSE, hi ha articles de docents que la defensen i n'hi ha que la critiquen; hi ha declaracions de polítics aritmèticament ajustades a les necessitats del partit; hi ha opinions dels pares, mares i també s'han expressat de forma diversa i clara els estudiants. Si alguna cosa ens està aportant aquesta llei és debat fora dels parlaments i la necessitat d'aprofitar aquesta oportunitat entre nosaltres, docents de l'Escola Pia, per a reflexionar i millorar com educadors. Aquest escrit és doncs un fragment d'aquesta inacabada reflexió.

Perquè una nova llei ara? Els motius partidistes semblen evidents: la UCD va impulsar la LOECE, el PSOE la LOGSE i el PP havia de fer-ne una altra: la LOQE. Els motius pedagògics i d'interès per a l'alumnat semblen secundaris i aquest és el primer punt que m'incomoda. Penso que l'educació no hauria de ser emprada de forma tan frívola per a finalitats electoralistes, que no polítiques. Les necessàries correccions que tot sistema educatiu ha de fer per millorar i adaptar-se als canvis no justifiquen, al meu entendre, una nova llei. Deixo clar, però, que l'aplicació de la LOGSE ha fet evident que calen canvis i millores.

La LOGSE va ser elaborada seguint un procés consultiu llarg i participat. Durant tres anys es van publicar llibres

blancs, documents de debat i tots els agents socials van ser escoltats. Aquest és el segon punt que no m'agrada. És una llei aprovada seguint el reglament però no ha comptat amb el consens i el debat social i polític que mereix una llei d'educació.

Els canvis que incorpora em fa la impressió que només volen donar resposta fàcil a les crítiques derivades d'una deficient aplicació de la LOGSE i de la no assumptió que vivim en un canvi d'època. La falta de finançament, de mitjans i de formació per als docents no queden recollits a la nova llei i auguren una aplicació tan imperfecte com l'anterior.

La segregació formal de l'alumnat amb dificultats i la voluntat de suplir la incapacitat de lideratge dels equips i direccions de les escoles per una autoritat derivada de la restricció en la participació tampoc no em satisfan. Aquesta llei reforça un model de societat segregadora i poc disposada a reconèixer la diversitat real de ritmes i de nivells d'aprenentatge. La societat d'avui demana que siguem capaços de treballar en equips multidisciplinaris formats per persones amb habilitats diferents. Aquest aprenentatge es farà encara més difícil en una escola on s'agrupen els iguals en pro d'una falsa excel·lència.

Les avaluacions fetes des d'Europa situen Espanya a la cua pel que fa a coneixements demostrats pels alumnes, però si analitzem els percentatge de pressupost destinat a educació respecte del PIB som dels qui, amb menys inversió, obtenim millors resultats. La conclusió és immediata: les escoles i els professors no ho estem fent tan malament!

La llei vol fer l'ullet a l'escola concertada modificant les condicions del concert i mantenint els consells escolars amb funcions merament formals, però l'educació de qualitat i amb opcions reals d'elecció demanen una postura més clara i ferma per part de l'administració.

Però, davant d'aquesta realitat què cal fer? Crec que mantenir-nos fidels a les nostres conviccions vocacionals i ser conscients que l'Escola Pia de Catalunya ha definit un marc institucional en el

qual prenen rellevància l'educació per a tothom, la qualitat versus la quantitat, l'aplicació de metodologies d'aprenentatge participatives i el treball en equip. Difícilment cap llei podrà arribar a anul·lar la iniciativa de fer l'escola que volem per fer créixer l'alumne en qual creiem.

EL MISTERI DE LA SANTÍSSIMA QUALITAT

Josep Lluís Cerrudo
Escola Pia Terrassa

Darrerament, es parla molt de qualitat de l'ensenyament. Fins i tot alguns s'han atrevit a fer-ne una llei. Però, què entenem per qualitat de l'ensenyament? D'entrada, el terme qualitat, per definició, suposa la impossibilitat de mesura.. Difícilment aplicable a molts aspectes, en el cas de l'ensenyament encara hi veig més dificultats. Jo, des del poc que sé i la immensitat del que no sé, només m'atreveria a fer unes preguntes a tots aquells que decideixen i crec seria bo trobar-hi respostes per tal de millorar això que anomenem qualitat de l'ensenyament.

- Es pot fer un diagnòstic d'un malalt (feia mala cara!) però sense fer-ne cap exploració, i, donada la gravetat si és el cas, fer les consultes oportunes? Per què no s'ha fet un debat que impliqui a tota la comunitat educativa (alumnes, pares, professors), però recordant que els professionals som nosaltres, els mestres i professors?
- Parlant d'educar (responsabilitat no exclusiva de l'escola), no caldria dir alguna cosa sobre polítiques de protecció a la família i sobre el paper dels mitjans de comunicació? Està tothom disposat a assumir la seva part de responsabilitat en

l'educació? (gràcies per la confiança, però aquest tema no es pot reduir a l'escola!)

- Estem convençuts que el que volem, quan parlem d'educar, és formar ciutadans crítics i compromesos, que siguin el motor d'una convivència basada en el respecte i la tolerància o simplement pensem en titulacions?
- Seria molt difícil no començar la casa per la teulada, i revisar a fons tot el sistema educatiu de forma conjunta, abordant els problemes des de la base (infantil i primària) i no limitar-se a posar pedaços a les etapes superiors (ESO i Batxillerat)?
- Tenim clar que una renovació pedagò-

gica passa ineludiblement per una major i millor formació del professorat, acompanyada dels recursos corresponents?

- Seria molt demanar d'una vegada el reconeixement i valoració que els professionals de l'ensenyament ens mereixem? (els primers convençuts hauríem de ser nosaltres!)
  - Per què tant interès a posar etiquetes (itineraris) als alumnes durant l'ESO? Es tracta de posar-los franqueig per facturar-los ja cap algun destí concret?
  - Qui ha tingut la brillant idea que l'augment de proves serà un element de motivació de l'alumnat i que millorarà el seu rendiment?
  - Quin valor es dóna al treball del professorat si la titulació de batxiller depèn d'una prova (revàlida) i no dóna crèdit al procés d'avaluació contínua dels alumnes al llarg de la seva escolarització?
  - Pot algú de l'Administració aclarir d'una vegada, i públicament, quin paper juguem la privada concertada en l'ensenyament d'aquest país? (començo a estar una mica fart de sentir-me acusat d'estafador cada cop que sorgeix qualsevol polèmica educativa)
  - Seria una bona política d'ensenyament ensenyar a fer política a certs polítics? Seria molt demanar que els períodes legislatius duressin quatre anys? En el món dels esports d'equip, es defineix el temps de joc efectiu com el temps real que dura un partit respecte del temps teòric. Si l'any preelectoral (escalfament) no compta i el postelectoral és de presa de contacte (minuts de tempteig), em temo que el temps efectiu dedicat a millorar l'ensenyament (o qualsevol altre tema) del país és més aviat poc. Si hi afegim el temps perdut per les lesions (alteracions neuronals de determinats càrrecs en accedir a aquests), influència de l'entorn (situacions de crisi dels partits) i els canvis d'entrenador (ministres o consellers entrants que canvien, per definició, tota la tàctica de l'anterior), ens trobem amb una situació que, mira, encara anem prou bé donades les circumstàncies!
- Estic convençut que aquestes innocents preguntes (diuen que la innocència és

una virtut!) no aporten res de nou, però em temo que unes respostes basades en el sentit comú (no demano res!) i traduïdes en accions potser ens ajudarien a entendre una mica millor aquest misteri de la Santíssima Qualitat.

LLEI DE QUALIQUÈ?

Gemma Ferrer
Escola Pia Sarrià

Michel de Montaigne deia «val més un cap ben fet que un cap ben ple». Han hagut de passar molts segles perquè hi hagués una llei d'educació al nostre país (la LOGSE amb tots els seus defectes i les seves virtuts) que intentés portar això a la pràctica: valorar els procediments per sobre dels conceptes, les capacitats per sobre del rendiment, la promoció en funció de l'assoliment dels objectius, les adequacions curriculars... Però els mèrits, al meu entendre, no els té la LOGSE sinó el seu precedent immediat, la LGE. Si alguna llei va trencar esquemes, en el camp de l'ensenyament, va ser aquesta. La seva formulació i aplicació (també amb les seves mancances i les seves oportunitats) volia promoure un canvi cultural en matèria d'educació. En el pròleg de la LGE hi trobem frases com que el BUP «permet evitar el caràcter excessivament teòric i academicista», que «el sistema educatiu ha de permetre desenvolupar les capacitats dels alumnes», que «cada centre docent ha de ser considerat en la seva situació peculiar i en la seva singularitat», que «cal ensinistrar l'alumne perquè aprengui per si mateix més que per l'erudició memorística», que «cal evitar l'ampliació creixent dels programes i introduir nous mètodes»... i també diu que «no es tracta de vèncer sinó de convèncer». Tots tenim present, encara, exemples concrets, com les famoses i «criticades» fitxes, la desaparició de la revàlida, la creació de la FP, la introducció de l'avaluació contínua... La LGE trenca amb l'esquema de la Llei Moyano seguint Montaigne. La LOGSE

li ha donat continuïtat. Ara però ens trobem, paradoxalment, amb una nova legislació que pretén regular els sistema educatiu, des de premisses més properes a la Llei Moyano que no a la que es va establir els darrers anys de la dictadura. Les lleis, és sabut, es fan per defensar els febles, per protegir la societat en contra d'ella mateixa, per preservar els drets dels ciutadans. Com no és d'important, doncs, una llei d'educació? No són els infants els més febles i desprotegits de la nostra societat? Hem de vetllar per què aquestes siguin les lleis més ben pensades, més quan han de preveure la forma-

ció dels futurs ciutadans. La LOCE –que igual com les anteriors té les seves virtuts i els seus defectes–, no sorgeix d'aquest principi. En tindrà d'altres, segur (oportunitisme, necessitat de respondre a una demanda social i/o econòmica, justificació d'una promesa electoral...?). Com es pot entendre sinó que una llei que ha de defensar als més febles, en nom de promoure l'esforç i la qualitat, promogui la reducció de l'autonomia dels centres, uns itineraris absolutament selectius, o implantí un sistema de promoció en funció dels resultats obtinguts, o defensí un sistema d'avaluació uniforme, o...., sense tenir en compte les capacitats i les circumstàncies de cadascun dels alum-

nes? Tenim problemes socials greus amb els nostres joves i adolescents derivats de circumstàncies molt diverses. La solució, pel que legisla és fàcil: l'esforç. Però no l'esforç de l'Administració, ni tan sols dels docents. L'esforç dels alumnes. La ministra deu haver assistit a moltes sessions d'avaluació on haurà sentit repetidament les queixes dels professors de que els alumnes no estudien i que la solució passa perquè estudiïn més. Si ells s'esforcen, si nosaltres els facilitem que s'esforcin, si posem exàmens que hagin de superar (aquest és l'estímul), si els demanem a tots el mateix (sabent que

borar una llei que el resolgués (i si no perquè hem parlat tant de diversitat els darrers anys?). Quin és el problema per a implantar la LOCE?... Que cadascú s'ho respongui.

«Malgré tout», malgrat les lleis, els bons professionals de l'ensenyament, els qui estimen als seus alumnes, seguiran en la seva tasca, trampejant, com puguin, la llei que els toqui aplicar. Però no sortiran millors alumnes d'una llei o d'una altra. Amb la LOCE, però, potser afavorirem un cos de mestres més relaxat, que no tindrà tants dubtes a l'hora d'avaluar, que se sentirà més segur en la seva feina

uns poden molt i uns altres no saben ni per on començar)... haurem resolt el problema i farem una llei justa. No oblidem, però, que el sentit de la justícia no és l'equitat com ens ensenya la paràbola del «fill pròdig».

De tota manera ja sabem que res és bo ni dolent en si mateix, tot depèn de perquè i com s'utilitzi i quina sigui la seva finalitat. Les lleis no s'escapen a aquest principi. A tall d'exemple quin era el problema quan es va implantar la LGE?: l'índex de fracàs escolar i van elaborar una llei que el resolgués. Quin era el problema quan es va implantar la LOGSE?: l'augment de la immigració i la integració d'aquests alumnes a l'escola i van ela-

ja que tindrà més clar què ha d'ensenyar...perquè, no ho oblidem les lleis es fan per protegir als més febles i, als mestres, també els agrada tenir èxits, i si la llei ens hi ajuda... La LOCE hauria d'introduir una frase en el seu pròleg «no es tracta de convèncer sinó de vèncer».

 papers febrer

«La intranet de l'Escola Pia de Catalunya»

Manifest de l'Escola Pia

Per una escola inclusiva

Josep Calassanç, l'any 1597, va crear una escola per a tots, sense exclusions. Aquesta escola popular, l'Escola Pia, al llarg de la història s'ha adaptat a les diverses circumstàncies i moments que li ha tocat de viure. El somni, el compromís personal i l'esforç de Calassanç fou la primera llavor, que ha germinat i crescut a través dels anys.

Actualment, a casa nostra, l'escola per a tots és una realitat. Tanmateix, noves situacions, derivades de la immigració, de l'exclusió social, del fracàs escolar o d'altres causes, ens empenyen a continuar construint una escola compromesa amb els més febles, una escola acollidora, oberta a tothom, que assumeix el repte de fer possible una societat i un món compartits i diversos, que integri sense discriminar ni excloure.

Al mateix temps, moltes persones, fidels al projecte de Calassanç, s'han compromès a fer possible que l'escola per a tots arribi també a ser una realitat en aquells països més desfavorits econòmicament, en els quals una escola així és molt lluny de ser una realitat.

L'Escola Pia, amb inspiració evangèlica, ha entès des de sempre que l'escola és un espai privilegiat per ajudar a formar-se com a persones obertes, solidàries i compromeses. Som conscients que, des de l'educació, i en col·laboració amb les famílies i amb altres institucions, públiques i privades que busquen el mateix, podem edificar un món més just, en el qual visquem amb dignitat i tinguem tot el que ens cal per a realitzar-nos amb plenitud com a persones, per viure una ampla fraternitat de persones i pobles, ja que tots som fills del mateix Déu.

Aquest model de persona i de societat que promovem s'edifica amb les accions normals de cada dia, des de la coherència, amb el treball, amb les relacions personals entre tots els membres de la

comunitat educativa. Ens imaginem aquest model com un llevat que ens fa créixer en el compromís que hem adquirit davant la societat, i que es concreta en:

fer de l'escola un espai per aprendre a treballar junts, a viure, a ser i, sobretot, a estimar, sense reduir-la a un simple lloc de transmissió de conceptes,

entendre la diversitat com un dret i com un valor que ens enriqueix i ens ajuda a superar les dificultats que comporta,

viure la diferència com una oportunitat que ens permet crear situacions de col·laboració, de cooperació i d'ajuda mútues; aprendre els uns dels altres, i innovar la manera d'educar,

obrir les portes de l'escola i acollir, sense pors ni reticències, els més febles: els alumnes amb dificultats o discapacitats, les minories ètniques, els grups amb risc d'exclusió social, i tots els qui més ho necessitin,

afavorir la participació de tots els alumnes i el creixement del seu sentit crític,

convertir l'escola en un espai d'acollida, de gratuïtat i tendresa, en el qual es respecta, s'exigeix i, per damunt de tot, s'estima.

Treballem amb la convicció que, amb el compromís de totes les dones i els homes que cada dia, dins les aules, s'esforcen per acollir i ajudar els alumnes, des de ben petits, podrem construir una societat més humana i equitativa.

Barcelona, 27 de novembre del 2002

Coordinadora de l'Escola Pia
d'Espanya

Noticiari Breu

BALMES

PARTICIPACIÓ EN UN PROJECTE PILOT

Els alumnes de 2n d'ESO inicien la participació (com a escola pilot) en un projecte col·laboratiu, juntament amb diverses escoles de l'Estat espanyol, Gas Natural, la energia del siglo XXI. Aquest projecte pretén ser un treball col·laboratiu de sensibilització sobre l'ús responsable de les energies, el medi ambient i la sostenibilitat. La comunicació entre les diverses escoles es fa a través d'Internet. Us mantindrem informats.

IGUALADA

PREMIS EXTRAORDINARIS DE BATXILLERAT DE CATALUNYA

Aleix Solé i Romeu, i Esteve Valls i Alecha han obtingut el premi extraordinari de batxillerat que els permet optar al premi nacional de batxillerat en la qual hi participaran els premis extraordinaris de totes les comunitats autònomes. Cal dir que l'Aleix i l'Esteve han aconseguit els dos únics premis concedits a estudiants de batxillerat de la comarca de l'Anoia, amb una puntuació superior a 34 punts. Moltes felicitats!

MATARÓ

GRUP DE CONTISTES

Un grup de nois i noies d'ESO i batxillerat, a partir de gener i de manera ininterrompuda fins a final de curs, explicaran contes als més petits. Una bona iniciativa per exercitar destreses en uns i altres. Explicar i escoltar contes és un art que desvetlla la imaginació i motiva l'aventura de llegir.

GAUDÍ REVIU A L'ESCOLA

El Departament d'Arts de l'Escola Pia Santa Anna, conjuntament amb el professorat i en especial amb els alumnes de batxillerat artístic, ha promogut i organitzat, durant la segona quinzena de des-

embre, la «Setmana Gaudí» durant la qual s'han organitzat un seguit d'activitats: tallers, jocs, visites guiades, rutes per Barcelona i conferències. L'edifici de Mar s'ha ambientat amb treballs fets pels nois i noies, relacionats amb l'arquitecte i on també s'hi ha recreat el despatx de Gaudí. Per a més informació, Josep M. Codina (93 7556159)

SARRIÀ

CONCURS

L'alumna de 4t d'ESO Flors Mañoso, va guanyar el concurs organitzat per Radio Flaix Back amb el seu dibuix del grup musical Atomic Kitten. El premi que s'ha endut la Flors és el concert que les Atomic Kitten van realitzar a la nostra escola, el dimarts 3 de desembre i que va comptar amb una nombrosa assistència dels alumnes del CM i CS de primària i de tota la secundària. A més la Flors podrà veure reproduït el seu dibuix a la caràtula del proper disc de les Atomic Kitten.

VILANOVA

MEDALLA DE LA CIUTAT A L'ESCOLA PIA

La junta de portants veus de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú va decidir iniciar els tràmits reglamentaris per a la concessió de la medalla de la ciutat a la nostra Escola Pia. Això ens honora i ens omple de satisfacció i és, també, un repte de futur que acceptem de ple.

EL PRIMER RECTOR DE L'ESCOLA PIA DE VILANOVA, EL PARE EDUARD LLANAS

El dimecres 11 de desembre, va ser presentat el volum número 22 de la col·lecció Retrat, dedicat a la memòria del pare Eduard Llanas i Jubero, primer rector que dirigí l'Escola Pia de Vilanova. La presentació va tenir lloc a l'escola i va anar a càrrec de Providència Garcia, autora de l'opuscle.

Aquesta col·lecció és publicada per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú amb la intenció d'homenatjar diferents persones per la seva tasca en favor de la vila.

OLOT

UNA CULTURA DIFERENT, UN MÓN DE SEMBLANCES

Presentació de la publicació «Una cultura diferent, un món de semblances», projecte becat Josep Pallach. Ha anat a càrrec de M. Victòria Freitas, llicenciada en història i professora de l'escola. El treball realitzat a l'escola ha estat seguit pels alumnes de 6è i 1r d'ESO.

ESCOLA PIA D'OLOT, ESCOLA VERDA

La Generalitat de Catalunya a través de la Conselleria de Medi Ambient i d'Ensenyament ha concedit el distintiu d'Escola Verda a l'Escola Pia d'Olot. Aquest distintiu és vigent fins el 31 d'Octubre de 2004.

INSTITUCIÓ

PREMIS CIRIT

El passat 21 de desembre del 2002 es van atorgar els premis CIRIT per fomentar l'esperit científic del jovent. En aquesta edició, han estat premiats molts nois i noies de l'Escola Pia pel seu treball, alhora que l'Escola Pia Balma ha rebut també el guardó de centre.

• Balma

L'excavació arqueològica: teòrica i pràctica
Marina Nogué i Pich (2n batxillerat)

Tutors: Joaquim Gratacòs Pérez i Joaquim Graupera Graupera.

• Calella

Estudi i solucions tècniques a les barreres arquitectòniques de Calella.

Meritxell Verdura Bosch (2n batxillerat)

Tutora: Mercè Pedemonte Tenas

• Granollers

La immigració a Granollers

M Estel Estopiñan Ventura (2n batxillerat)

Tutora: Isabel Llorente Gutiérrez

• Mataró

Obtenció de biogàs a partir d'un reactor batch

Oleguer Roura Banet (2n batxillerat)

Tutora: Anna Maristany Carreras

• Nostra Senyora

25 anys en català, 25 anys del diari AVUI

Marçal Sarrats Ferrés

Tutors: Antoni Caus Vidal i Mireia Piró

Cardoner

• Terrassa

D'on hem vingut, on hem viscut

Joan Cuadrado Soler (4t ESO)

Tutora: Mariona Vigués Julià

JORNADES D'ORIENTACIÓ

Durant els dies 15 i 16 de gener, na Carme Fernández (Calella) i en Joan Prat (Calassanci) han participat en la IV edició de les Jornades d'Orientació per a docents d'ESO que organitza el Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, amb la ponència «Programa de garantia social: fem-hi una ullada», en la qual hem divulgat l'organització, experiència i oferta educativa que disposa actualment l'Escola Pia de Catalunya.

CREU DE SANT JORDI

El passat dia 3 de desembre, es va distingir amb la Creu de Sant Jordi el P. Joan Herrero de la comunitat de Mataró coincidint amb els cinquanta anys a l'escola i de la seva primera missa.

EL PARE PROVINCIAL AL SENEGAL

Del 18 al 25 de novembre, en ocasió de la Professió Solemne de tres nous escolapis senegalesos el P. Provincial, Andreu Trilla, fa una estada al Senegal.

NECROLÒGIQUES

Mort del P. Jaume Ortínez, de la comunitat de Sant Antoni, que havia estat gairebé tota la vida a Los Angeles (USA), on havia estat destinat de molt jove. Fill d'Igualada, va morir el dia 15 de novembre. El nostre més sentit condol.

Cartellera Informativa

Vespres de Santa Anna.

El 30 de gener, a les 8 del vespre, esteu convidats a la conferència-col·loqui «Ensenyar a ser feliç» a càrrec del Sr. Ferran Salmurri, psicòleg de l'Hospital Clínic. (Edifici Mar, c/ Sant Agustí, 59. Mataró).

Una paraula que insinui modernitat i progrés:

Canvis sense saber si s'avança

Qualitat. Sí amiga o amic lector: ho has endevinat!

Ja fa temps que l'ensenyament genera insatisfacció (podria ser altrament, si no s'hi inverteixen els recursos adients?). Ens adonem que la seva democratització i extensió fins als setze anys planteja problemes varis (uns previstos, d'altres generats per nous entorns). No sabem si l'alumnat –i el professorat!– està prou adequat a les situacions econòmico-laborals actuals i futures (però continuem no creient en l'avaluació en funció dels objectius). Segurament no estem entre els països europeus capdavanters (i no ens hem tret de sobre aquella sensació, tan nostrada, que «abans tot era millor»). Cal actuar, doncs. I ben aviat, accelerant tant com calgui els processos legals!

No es pot parlar de reforma, d'altres ja ho van fer (i mira com ens ha anat, diuen uns quants; uns fortament, altres fluixet). No ven dir que es fa una contrareforma (potser encara algú demanaria justificacions concretes sobre què cal millorar). Tampoc una renovació del sistema educatiu (que comportaria repensar-lo de dalt a baix i podria

posar en qüestió aspectes socials generals). Encara menys una redefinició de les noves funcions de l'escola (potser l'escola compliria amb la seva tasca i tots perdríem un valuós argument de catarsi social).

Aleshores, quelcom cal fer, donant una imatge que tot va bé, que s'avança, que estem en la modernitat. La paraula qualitat –algú podria estudiar si, en el cas que ens ocupa, arriba a la categoria d'idea– compleix tots els requisits. Qui gosarà, en el segle XXI, oposar-se a allò que sembla comportar millora? Qui serà insensible a una cosa que sona bona per se?

Farem, doncs, una llei de qualitat de l'ensenyament. I peti qui peti! I els qui no diguin amén els titlarem d'insolidaris o d'oportunistes!

Tanmateix, si se'm permet –ei, si pot ser!–, quina és la base psicopedagògica d'aquesta qualitat? I què n'opinen els qui l'hauran d'aplicar? I com n'avaluarem la seva «bondat»? I prou!, que algú es posa neguitós (i què?!). Llàstima que no puguem dir com la dita (o com l'anunci): «Bona nit, i tapa't».

Zum-zum

papers•

és una publicació del

SECRETARIAT DE LES INSTITUCIONS ESCOLARS DE L'ESCOLA PIA DE CATALUNYA

Ronda de Sant Pau, 80 2n
08001 Barcelona
Tel.: 93 441 00 04
Fax: 93 441 02 87
escolapia@escolapia.net
www.escolapia.net

Consell de redacció:

Oriol Blancher, Ricard Coma, David Magrí, Eulàlia París, Xavier Sanchís.

Col·laboradors:

Beatriu Garrido, Manel Bagunyà, Responsables de Mediateca

Maquetació:

Serafi - indústria gràfica

Coordinació:

Eulàlia París.
papers@escolapia.net

GENER 2003

- 8 · Inici del 2n trimestre
- 11 · 2ª Trobada monitors «Mou-te»
- 15 · Reunió comitè qualitat EPC (15,30-17h) (*)
- 21 · Com són els joves d'avui? (10-13h) a l'Espai XXI
- 22 · Formació comptabilitat de costos (9-18h) (*)
Formació oberta docents educació musical (15,30-18h).
- 27 · Reunió coordinadors de pastoral (16-18h)
Reunió delegats alumnes (16-18h)
- 28 · Comissió projecte «e-pia» (10-13,30h)
- 29 · Reunió responsables extraescolars (15,30-17h)
Formació sobre el Caràcter Propi-2ª tanda (10-13h)
- 30 · Dia escolar per a la pau i la no-violència (DENIP)
Reunió responsables FP (16-18h) (*)

FEBRER 2003

- 1 · Reunió Federació d'APAS a l'Escola Pia Sitges(*)
- 8 · Recés PIL
- 9 · Recés PIL
- 12 · Formació comptabilitat de costos (9-18h) (*)

- 13 · Formació oberta a docents d'infantil i primària (9,30-13,30h)
Reunió responsables SEFED (16-18h)
- 20 · Formació oberta a docents d'ESO i post.oblig. (9,30-13,30h)
- 24 · Formació sobre el Caràcter Propi-2ª tanda (10-13h)
Consell de les Institucions (19-21h)
- 25 · Reunió responsables d'informàtica (10-13h)
- 26 · Formació comptabilitat de costos (9-18h)
- 27 · Dijous Gras
Formació Ahlan: l'Islam truca a la porta (10-14h) (*)
Reunió responsables PIRMI (16-18h)

Si no es diu altrament, les activitats col·lectives es realitzaran als locals de l'Equip de Gestió.

(*) Alerta! Canvis respecte al calendari general.

CALENDARI IV ASSEMBLEA

FEBRER 2003

- 3 · Lliurar proposta línies de treball IV Assemblea